

A-jaar – 29e zondag door het jaar – 18 oktober 2026

Jes. 45,1.4-6; 1 Tess. 1,1-5b; Mat. 22,15-21 (belasting betalen aan de Keizer)

Beeltenis

Zoals u allemaal weet, werd in 1992 hier in Maastricht de Europese top gehouden, waar onder andere besloten werd tot het maken van één gezamenlijke munt voor alle landen van Europa, de euro. Het was een uitstekend idee, al was het maar om praktische redenen voor ons allen. Velen van ons hebben dat nog meegemaakt. Bij mij thuis hadden we vier portemonneën, één voor Nederlandse gulden, één voor Belgische franken, één voor Duitse marken, en één voor Franse franken.

Dus moesten er toen, bij de invoering van de euro, munten geslagen worden, en bankbiljetten gedrukt. En, zoals gebruikelijk, moesten er op de munten en op de bankbiljetten afbeeldingen staan, mooie, sprekende afbeeldingen. Maar omdat het een Europees project was, dus voor alle landen, moest die afbeelding natuurlijk wel alle Europeanen aanspreken. De afbeelding van een staatshoofd? Maar staatshoofden komen en gaan. Een beroemde kunstenaar, of een bekende schrijver? Maar een bekende kunstenaar uit Malta is misschien niet zo bekend in Litouwen. Dus werden het op de biljetten een brug en een open deur. Symbolen die iedereen begrijpt. Munten mag ieder land zelf uitgeven. Op een munt moet natuurlijk de naam van het land staan, de geldwaarde, en op de achterkant staat dan vaak, inderdaad, een beroemde landgenoot, of een monument. Of een afbeelding van het staatshoofd.

Dat deden de Romeinen ook al, in de tijd van Jezus. Op munten stond de beeltenis van de keizer. Jezus wist dat natuurlijk ook. En omdat Hij nooit een portemonnee op zak heeft, moet hij vandaag aan de Farizeeër die Hem een strikvraag stelt, een muntstuk vragen. Overigens, Hij raakt het niet eens aan: “zij hielden hem een geldstuk voor”. Welk beeld staat op de munt?, vraagt Jezus. Het beeld van de keizer, zeiden ze. “Geef het dan maar terug aan de keizer”, zei Jezus. Geef het hem maar terug. Zo kon Hij de Farizeeër goed op zijn nummer zetten: “Man, je vraagt mij of ik belasting mag betalen aan de keizer, maar je loopt zelf met munten van de keizer in je portemonnee”.

Belasting betalen is nu eenmaal iets dat altijd een plicht is van iedere burger, in iedere samenleving, welke dan ook, en wat er ook op de bankbiljetten staat. De beeltenis van de keizer is maar een plaatje, en de munt is maar een betaalmiddel. Als ik in een winkel iets betaal met een euro, en munt met de beeltenis van koning Willem Alexander, dan zegt dat niet over mijn verbondenheid met het Nederlandse koningshuis. Dan is dat geen politieke stellingname. “Geef het maar terug aan de keizer”, zegt Jezus, doe maar gewoon, en betaal maar gewoon belasting. “Geef aan de keizer wat van de keizer is”. De Farizeeën probeerden Jezus natuurlijk een politieke uitspraak te laten doen, een politieke stellingname. We lezen in de evangelieteksten wel vaker over misverstanden tijdens het leven van Jezus. Hij was immers uit het huis van David, en zou een goede troonpretendent kunnen zijn. Maar Jezus doet niet aan politiek.

“En geeft aan God wat van God is”, zegt Jezus dan. Het antwoord kon niet korter. Aan ons om het in te vullen. Met andere woorden: wat veel belangrijker is, dat is je werk maakt van je gebedsleven, je geestelijk leven. Het gebedsleven. Je iedere dag afvragen: wat zou ik vandaag eens aan God kunnen geven? Kortom. Heel je leven afstemmen op wat Jezus zo mooi zegt: God beminnen en de naaste als jezelf. Leven zoals Jezus het heeft voorgeleefd, en zoals Hij het ook aan ons vraagt.

Het is vandaag ook nog Wereldmissiedag. Dan denken we natuurlijk allereerst aan de volkeren, ver weg. Maar ondertussen zijn wij zelf missieland geworden. En de missionarissen, als ik dat zo mag zeggen, zijn wij. Gods Koninkrijk verkondigen wij, door te laten zien dat wij gelovigen mensen zijn, dat ons leven daardoor bepaald wordt, en het ook uitstraalt. Doordat wij laten zien wat God in ons leven doet, onze manier van leven. Door voor te leven waar wij in geloven, en zo onze medemensen te inspireren.